

כידוע³⁸, שמדרגת המקיף שמעל להשתלשלות²⁴
 יכולות הקליפות הטמאות לינוק ולשאוב חיות רק²⁵
 כאשר הוא עדיין בבחינת מקיף, ואילו כאשר הוא יורד²⁶
 לפנימיות, יכול השפע והחיות האלקית להגיע רק²⁷
 לעניני קדושה.²⁸

זה רמוז בנו"ן סופית, שמצויים בה שני ענינים²⁹
 הפכיים³⁹: א) המספר של נו"ן מורה על שער³⁰
 החמישים שהוא מעל להשתלשלות⁴⁰. ב) אופן³¹
 שרטוטה⁴¹, שהיא בעלת רגל ארוכה, מורה על השפעה³²
 למטה-מטה⁴².³³

כלומר, מהות הנו"ן הסופית היא "להמשיך"³⁴
 ולהוריד את האור שמעל להשתלשלות, בדרגת "מעלה"³⁵
 עד אין קץ" לתוך "מטה עד אין תכלית". ואז בטלה³⁶
 ההשפעה לקליפות הטמאות והיא ניתנת רק לקדושה.³⁷

כמוסבר בלקוטי תורה⁴³ לגבי הנו"ן הסופית אשר³⁸
 ב"ובו תדבקון"⁴⁴, שאת שיא המעלה של "ובו"³⁹
 תדבקון" יש להוריד למטה מטה, עד שגם דרגת⁴⁰
 העשיה תהיה "כולו קודש לה", ואז לא יהיה יניקה⁴¹
 לסטרא-אחרא וחיצונים כלל".⁴²

ושני אלפים תורה הם הכנה לשני אלפים ימות⁴³
 המשיח, שאז יומשכו כל המקיפים בפנימיות⁴⁵,⁴⁴
 והתוצאה היא, כפי הסיום ב'לקוטי תורה' שם, "ואת"⁴⁵
 רוח הטומאה אעביר מן הארץ"⁴⁶ בביאת משיח⁴⁶
 צדקנו⁴⁷ בקרוב ממש.⁴⁷

(משיחת ש"פ נח תשכ"ז)

1 את זאת מבהיר רש"י בדייקן בפסוקנו בכיטוי
 2 "חרון אף": אין הכוונה כאן ל"חרן" שמלשון "נחר
 3 גרוני", כי מדובר על הדורות שלפני שני אלפים תורה,
 4 שניזונו מחסד שלמעלה מהשתלשלות, למעלה
 5 מהחכמה – ולכן אין חשיבות למצבו של הגרון
 6 שמקשר בין החכמה ולמטה הימנה. לכן מדגיש רש"י
 7 "חרון אף", המצביע על דרגת האור שמעל
 8 להשתלשלות.
 9 ועל כך אומר רש"י, שהשפעה מדרגה שמעל
 10 להשתלשלות לעוברי רצונו היתה רק "עד אברם", כי
 11 זו היתה הנהגה של שני אלפים תהו. אך כאשר התחילו
 12 שני אלפים תורה, פסק "חרון אף" – ההשפעה שמעל
 13 להשתלשלות: אז התחילה מדידה והגבלה על-פי
 14 תורה, שכל ההשפעות חייבות להגיע לפי החישוב של
 15 "שכל התורה"³⁵.

ח.

נו"ן סופית - המשכת אור עליון ביותר לדרגות
 נמוכות ביותר

16 זהו ההסבר והטעם הפנימי לכך שהענין של "עד"
 17 אברם חרון אף של מקום" רמוז דוקא בשינוי של נו"ן
 18 סופית³⁶:
 19 עם תחילת שני אלפים תורה, בזמן אברהם אבינו³⁷,
 20 ירד השפע של האור המקיף לתוך דרגה של פנימיות,
 21 וכאשר האור שלמעלה מהשתלשלות נמשך בפנימיות,
 22 בלתי אפשרי שתינתן ממנו יניקה וכח רוחני
 23 ל"חיצונים".

(41) ראה שעהויה"א (פי"א. פי"ב בהגהה) דתמונת האותיות מורה על ציור המשכה כו'.

(42) תו"א קי, ג. לקו"ת ראה כ, סע"ב. ביאורה"ז בעלותך צ, א. מקומות שבהערה 38. ועוד.

(43) שם. וראה אוה"ת וביאורה"ז (להצ"צ) שם, שהמשכה למטה מטה המרומזת בנו"ן פשוטה, היא מצד גילוי שער הנו"ן שבו.

(44) ראה יג, ה. (45) ויומשכו שמים חדשים, מקיפים חדשים** (ונעלים יותר, שאין שייך בהם יניקה ללעומ"ז).

(46) זכר"י יג, ב. (47) שהוא בחי' מקיף ובחי' פני'. משמונה נסיכים ומבחי' רועה***

(תו"א לד, א ואילך. יהל אור ע' תרטז), מלך ורב (סהמ"צ להצ"צ מצות מיני מלך פ"ג).

המאכל (השייך לפה); ב) ריח דקטורת (שעליו נאמר (ברכה לג, ז) "ישימו קטורה באפיך" (אף*)) – שהוא ריח שתשטמה נהנית ממנו, בחי' עצם הנשמה שלמעלה מהתלבשות בגוף.

(35) ראה אוה"ת בראשית שבהערה 21 לענין ב' אלפים תורה. וראה בארוכה מקומות שבהערה הנ"ל.

(36) להעיר מבחי' כאן, דנו"ן הפוכה "יורה על התהו, ועד כאן נמנים שני אלפים תהו ומאברהם ואילך נמנים שני אלפים תורה וכו'".

(37) ע"ז שם. (38) תו"א ויחי (קג, ד) ד"ה ואני נתתי לך (וביאורו – באוה"ת תכט, א ואילך). תו"ח שמות (ד"ה ויאמר גו' למיילדות העבריות). ד"ה נ"ח תרנ"ט. ויגש תש"ד, ועוד.

(39) אוה"ת ראה ע' תרפא. ביאורה"ז להצ"צ ע' תנט.

(40) ראה אוה"ת וביאורה"ז שם דנו"ן פשוטה (דוקא) הוא שער הנו"ן.

(* וראה לקו"ש ז"ה ע' 402 (בהערה 102). דברטורת, בריח עצמה: ריח דקרבנות הוא בנקב הימני (חיין). ודקטורת – בשמאלי (חיין דחיין). עיי"ש אבל בסידור שער התפילין (ג. ט) משמע ד"חרון אף" לא שייך לענין הריח שבאף (נקב השמאלי. בחי' חיין דחיין). אלא לענין נשימה שבו (נקב הימני. בחי' חיין). ואכ"מ.

(** ד"ה כי כאשר השמים (לקו"ת בסופו. ועוד). (***) ובש"ס (סוכה נב. ב) נחשב בניסים – י"ל מפני שזהו העיקר בו.